

A kivonulás

{PP 281}

Felövezve, felsaruzva, bottal a kezükben, reménykedve álltak Izrael fiai csendben, áhítattal, mégis várakozásteljesen a királyi parancsra várva, amely megadja az engedélyt az indulásra. Napkelte előtt már úton voltak. A csapások alatt, miközben Isten hatalmának megnyilatkozása hitet gyújtott a rabszolgák szívében és megfélemlítette elnyomóikat, az izraeliták összegyülekeztek Gósen földjén, és bár szabadulásuk hirtelen történt, máris foganatosítottak néhány elengedhetetlen intézkedést, a mozgásban lévő tömegek szervezéséhez és irányításához. Csapatokra osztották a népet és vezetőket jelöltek ki az élükre. {PP 281.1}

És kivonultak „hatszázézeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. Sok elegy nép is felment velük”. Ebben a tömegben nemcsak olyanok voltak, akiket az Izrael Istenébe vetett hit indított, hanem sokkal nagyobb számban olyanok is, akik csak a csapásoktól akartak megmenekülni, vagy puszta kíváncsiságból csatlakoztak hozzájuk. Ez a csoport mindenkor csak akadály és tőr volt Izrael számára. {PP 281.2}

„Juh, szarvasmarha és felettébb sok barom” is volt a menekülő néppel. Ezek a héberek tulajdonai voltak, akik sohasem adták el vagyonukat a fáraónak, ahogy azt az egyiptomiak tették. Jákób és fiai nyájaikat is levitték magukkal Egyiptomba, ahol azok igen megsokasodtak. Egyiptom elhagyása előtt, Mózes utasítására a nép ingyen végzett munkájuk bérét is elkérte az ország lakóitól, akik sokkal inkább kívánták a héberek távozását, semhogy valamilyen kérésüket megtagadták volna. A szolganép elnyomóinak kincseivel megrakodva hagyta el fogsága földjét. {PP 281.3}

Azon a napon beteljesedett az Ábrahámnak évszázadokkal korábban kijelentett prófétikus látomás: „A te magod jövevény lesz azon a földön, amely nem az övé, és szolgálatra szorítják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutána kijönnek nagy gazdagsággal.” (I. Móz. 15:13-14) A négyszáz esztendő letelt. „És az Úr ugyanazon a napon kivezette Egyiptomból Izraelnek minden seregét.” (II. Móz. 12:41) Egyiptomból való távozásukkor az izraeliták egy értékes örökséget is magukkal vittek: József csontjait, amelyek az elnyomatás hosszú, sötét évei alatt mindig Izrael szabadulására emlékeztettek. {PP 281.4}

Az egyenesen Kánaánba vezető út helyett, amely a filiszteusok földjén vitt keresztül, az Úr dél felé irányította népét, a Vörös-tenger partjai felé. „Mert mondta az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba.” (II. Móz. 13:17) Ha megkísérelnék, hogy keresztülhaladjanak a filiszteusok földjén, kétségtelenül ellenállásba ütköznek, mert a filiszteusok, szökött rabszolgáknak tekintve a népet, nem haboztak volna háborút indítani ellenük. Az izraeliták nem voltak felkészülve egy hatalmas, harcedzett néppel vívandó összecsapásra. Kevés ismeretük volt Istenről és kevésbé hittek benne, megrémültek és elcsüggedtek volna. Nem voltak felfegyverkezve, és háborúzáshoz sem szoktak, bátorságukat pedig a hosszú rabság megtörte, ezenkívül feleségeik és gyermekeik, nyájaik is velük voltak. Azzal, hogy a Vörös-tenger felé vivő úton vezette őket, az Úr a részvét és az ítélet Isteneként nyilatkozott meg. {PP 282.1}

„És elindultak Sukkóthból és táborba szálltak Etámban a puszta szélén. Az Úr pedig ment előttük nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nekik, hogy éjjel és nappal mehessenek. Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép előtt.” A zsoltáros így ír: „Felhőt terjesztett ki, hogy befedezze őket, és tüzet, hogy világítson éjjel.” (Zsolt. 105:39; lásd: I. Kor. 10:1-2) Láthatatlan vezérük lobogója állandóan velük volt. Nappal a felhő vezette vonulásukat, mint mennyezet terjeszkedett a sereg felett. Védelmül szolgált a perzselő forráság ellen, árnyéka és csapadéka kellemes enyhét adott a tikkasztó, száraz pusztában. Éjjel tűzoszloppá változott, megvilágítva táborukat és állandóan biztosítva őket Isten jelenlétéről. {PP 282.2}

Ésaiás próféciáinak egyik legszebb, legvigasztalóbb szakasza a felhő és tűzoszlopra hivatkozva mutatja be Isten gondoskodását népe iránt, a gonosz erővel vívott végső nagy küzdelem idején. „Mert teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma leszen. És sátor leszen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső előtt.” (Ésa. 4:4-5) {PP 283.1}

Izrael népe sivár, sivatagos területen vonult keresztül. Csodálkoztak, vajon hova vezet az útjuk; kezdtek elfáradni, és néhány szívben felébredt a félelem, hátha az egyiptomiak üldözésükre indultak. Ám a felhő csak haladt előre, ők pedig követték. Ekkor az Úr utasította Mózes, hogy letérve az útról, üssenek tábor egy tenger melletti sziklás szorosban. Tudatta vele azt is, hogy a fáraó üldözőbe veszi őket, de Isten megdicsőül majd csodálatos szabadulásuk által. {PP 283.2}

Egyiptomban elterjedt a hír, hogy az izraeliták ahelyett hogy a pusztában ünnepet szentelnének, a Vörös-tenger felé tartanak. A fáraó tanácsadói jelentették a királynak, hogy rabszolgái elmenekültek, és soha többé vissza nem térnek. Most már a nép is bánta a hiszékenységét, hogy elsőszülöttai halálát Isten hatalmának tulajdonította. Vezető embereik az ijedségből felocsúdva természeti okokra vezették vissza a csapásokat. Keserű szemrehányással illették magukat: „Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból?!” {PP 283.3}

A fáraó összegyűjtötte seregét. „Vett hatszáz válogatott szekeret és Egyiptom minden egyéb szekerét”, lovasokat, tiszteket és gyalogosokat. Maga a király és a birodalom főemberei vezették az üldöző sereget. Hogy isteneik kegyét és így vállalkozásuk sikerét is biztosítsák, papjaik is részt vettek a hadjáratban. A király úgy határozott, hogy megfélemlíti az izraelitákat hatalmas haderejének bemutatásával. Az egyiptomiak féltek, hogy gúny tárgyává válnak a többi nemzet előtt azzal, hogy a héberek Istene meghódolásra kényszerítette őket; de ha most hatalmuk bemutatásával visszahozzák a menekülőket, nemcsak a nemzet becsületét mentik meg, hanem a rabszolgák munkáját is biztosítják az ország számára. {PP 283.4}

A héberek a tenger mellett táboroztak, amelynek habjai látszólag áthatolhatatlan akadályt jelentettek, míg dél felé vad, sziklás hegység zárta el az útjukat. Hirtelen fényes fegyverek csillogását és feléjük közeledő harci szekereket pillantottak meg a távolban – egy hatalmas hadsereg előőrseit. Lassan láthatóvá vált a közeledő egyiptomi sereg. Félelem szállta meg Izrael szívét. Egyesek az Úrhoz kiáltottak, de legtöbbször Mózes köré sereglett, ilyen szemrehányásokkal: „Hát nincsenek-e sírok Egyiptomban, hogy ide hoztál bennünket a pusztába meghalni? Mit cselekedtél velünk, hogy kihoztál bennünket Egyiptomból? Nem ez volt-e a szó, amit szoltunk hozzád Egyiptomban, mondván: Hagyj békét nekünk, hadd szolgáljunk az egyiptombelieknek, mert jobb lett volna szolgálnunk az egyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halnunk meg.” (II. Móz. 14:11-12) {PP 283.5}

Mózes nagyon bántotta, hogy népe ennyire kicsinyhitű, annak ellenére, hogy ismételten tanúja volt Isten hatalma megnyilvánulásának az érdekükben. Hogyan okolhatja őt a nép helyzetük veszélyeiért, nehézségeiért, amikor ő csak Isten kifejezett parancsát követte? Igaz ugyan, hogy isteni beavatkozás nélkül semmiképpen sem menekülhetnek meg; de mivel az isteni rendelkezéseknek engedelmességgel jutottak jelenlegi helyzetükbe, Mózes nem félt a következményektől. Nyugodt, biztató válasszal fordult a néphez: „Ne féljete, megálljatok és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek. Mert amely egyiptombelieket ma láttok, azokat soha nem látjátok többet. Az Úr hadakozik érettetek, ti pedig veszteg legyetek.” (II. Móz. 14:13-14) {PP 284.1}

Nem volt könnyű Izrael seregeit az Úr színe előtt várakoztatni. Fegyelem és önuralom hiányában erőszakossá váltak és ésszerűtlenül viselkedtek. Azt hitték, hogy újból elnyomóik kezébe kerülnek, és elkeseredésük, siránkozásuk nem ismert határt. A csodálatos felhőoszlopot követték idáig, mint Isten jelenlétének előrehaladásra szólító jelét, most azonban azt kérdezték egymástól: vajon nem valamilyen nagy szerencsétlenséget jelentett-e az őket kísérő sötét felhő, hiszen nem az vezette-e őket a hegynek arra az oldalára, amelyről most már lehetetlen menekülni? Elvakultságukban Isten angyalában a szerencsétlenség előhírnökét látták. {PP 284.2}

De most, amikor az egyiptomi sereg könnyű zsákmányra számítva, megközelítette őket, a felhőoszlop félelmetes fenséggel felemelkedett, átvonult az izraeliták felett, majd leereszkedett közéjük és az egyiptomi sereg közé. Sötét fal magaslott az üldözött és üldözője között. Az egyiptomiak nem láthatták az izraeliták táborát, és kénytelenek voltak megállni. De ahogy az éjszakai sötétség egyre nőtt, a felhőfal fényforrásul szolgált a hébereknek, nappali világosságot árasztva az egész táborra. {PP 284.3}

Ezután visszatért a reménység az izraelita szívekbe. Mózes pedig az Úrhoz kiáltott. „És mondta az Úr

Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. Te pedig emeld fel a te pálcádat és nyújtss ki kezdet a tengerre és válaszd azt ketté, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén.” {PP 287.1}

A zsoltáríró így énekelte meg Izrael tengeri átkelését: „Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. Vezetted mint nyáját a népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.” (Zsolt. 77:20–21) Mikor Mózes kinyújtotta vesszőjét, a nagy víz kettévált, és Izrael népe szárazon ment át a tenger közepén, miközben a vizek fal gyanánt álltak mindkét oldalon. Isten tűzoszlopa fényt vetett a tarajos hullámokra, megvilágította az utat, amely hatalmas barázdaként húzódott a tenger vizében és a túlsó part sötétjébe vezetett. {PP 287.2}

„Az egyiptombeliek pedig utánuk nyomultak, és bementek a fáraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. És lőn hajnalkor, rátekintett az Úr az egyiptombeliek táborára a tűz- és felhőoszlopból és megzavarta az egyiptombeliek táborát.” A titokzatos felhőoszlop ugyanis tűzoszloppá változott döbbsent szemek előtt. Dörgött az ég, és villámok cikáztak. „A felhők vizet ömlesztettek: megzendültek a fellegek, és a Te nyilaid széjjelfutkostak. Mennydörgésed zúgott a forgószelemben; villámlásaid világosították meg a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld.” (Zsolt. 77:18–19) {PP 287.3}

Félelem és zavarodottság szállta meg az egyiptomiakat. A dühöngő elemek elől, melyekből egy haragvó Isten hangját hallották, próbáltak visszafordulni és a tengerpartra menekülni, melyet elhagytak. Ámde Mózes kinyújtotta vesszőjét és a feltorló víz abban a pillanatban sziszegve, bömbölve, zsákmányra éhesen zúdultak le és nyelték el fekete mélységükbe az egész egyiptomi hadsereget. {PP 287.4}

Amikor feljött a reggel, megmutatta Izrael tömegeinek mindazt, ami rettegett ellenségeikből megmaradt – partra vetett páncélos holttesteket láttak. Az ijesztő veszedelemből egyetlen éjszaka teljes szabadulást hozott. Ez a hatalmas, gyámoltalan tömeg – harchoz nem szokott rabszolgák, asszonyok, gyermekek és barmok, előttük a tenger, a hátukban Egyiptom hatalmas seregeivel – látta, amint utat nyitott számára a tenger, a diadal mámorában úszó ellenséget pedig elnyelte. Egyedül Jahve szerzett számukra szabadulást, szívük hálával és hittel fordult Felé. Érzelmeket dicsőítő énekekben fejezték ki. Isten Lelke nyugodott meg Mózesen, és ő vezette a népet a hálaadásban, amely a legelső közös énekük és egyike a legnagyobbaknak, amit ember ismer. {PP 287.5}

„Énekelek az Úrnak, mert fenséges Ő,
lovat lovasával a tengerbe vetett.
Erősségem az Úr és énekem,
szabadítómmá lőn nekem;
Ez az én Istenem; Őt dicsérem,
Atyámnak istene, Őt magasztalom.
Vitéz harcos az Úr, az Ő neve Jahve.
A fáraónak szekereit és seregét tengerbe vetette,
S válogatott harcosai belefűttek a Vörös-tengerbe.
Elborították őket a hullámok,
kő módjára merültek a mélységbe.
Jobbod, Uram, erő által dicsőül,
Jobbod, Uram, ellenséget összetör...
Kicsoda az istenek közt olyan, mint Te, Uram?
Kicsoda olyan, mint Te,
Szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csodatévő?...
Kegyelmeddel vezérelled Te megváltott népedet,
Hatalmaddal viszed be Te szent lakóhelyedre.
Meghallják ezt a népek, és megrendülnek...
Félelem és aggodalom lepi meg őket;
Karod hatalmától elnémulnak, mint a kő,
Míg átvonul néped, Uram!
Míg átvonul a nép, a te szerzeményed.

Beviszed s megtelepítéd őket örökséged hegyén,
Melyet Uram, lakhelyül magadnak készítettél.” {PP 288.1}

(II. Móz. 15:1-16) {PP 288}

A nagy mélység hangjaihoz hasonlóan szállt fel ez a magasztos dicséret Izrael hatalmas seregeitől. Mózes nővére, Mirjam vezetésével Izrael asszonyai is csatlakoztak csengőkkel és tánccal ünnepeelve. A puszta és a tenger fölött messze csengett az örömteli refrén és a hegyek visszhangozták dicséneüket: „Énekeljetek Jahvének, mert igen nagy és dicséretes Ő.” {PP 288.2}

Ez az ének és a nagyszerű szabadulás, melyet megörökít, kitörölhetetlenül megmaradt a héber nép emlékezetében. Korszakról korszakra visszhangozták Izrael prófétái és a zoltárírók bizonyosságául annak, hogy Jahve a benne bízónak erőssége és szabadítója. Ez az ének nem csupán a zsidó népé. Előremutat a messze jövőbe, az igazság összes ellenségének pusztulására és Isten Izraelének végső győzelmére. A pátmoszi látnok fehér ruhákba öltözött tömeget lát, mely kivívta a „győzelmet” és a „tűzzel elegyített üvegtenger” partján áll, kezükben „Isten hárfái voltak, és énekeltek Mózesnek és a Báránynak énekét” (Jel. 15:2-3). {PP 289.1}

„Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hűségedért.” (Zsolt. 115:1) Ez a lelkület csendült ki Izrael szabadulási énekéből és ez az a lelkület, amely betölti az istenfélő és Istent szerető szíveket. Azzal, hogy szabaddá teszi lelkünket a bűntől, Isten nagyobb dolgot cselekszik értünk, mint a héberek Vörös-tengeri szabadulása volt. Hozzánk hasonlóan, szívvel, lélekkel és szájjal is dicsőítenünk kellene Istent „az emberek fiaiért véghezvitt csodálatos tetteiért”. Azok, akik Isten nagy kegyelméből élnek és nem feledkeznek meg kicsiny ajándékairól sem, boldogsággal övezik fel derekaikat, és szívből énekelnek az Úrnak. Az Isten kezéből naponként elvett áldások, mindenekfelett pedig Jézus kereszthalála, ami a boldogságot és a mennyet elérhetővé teszi a számunkra, legyen állandóan hálánk tárgya. Milyen könyörületeséget és milyen páratlan szeretetet nyilvánított ki Isten irántunk, elveszett bűnösök iránt azzal, hogy magához kapcsol bennünket, hogy különleges kincsévé legyünk! Micsoda áldozatot hozott Megváltónk, hogy mi Isten gyermekeinek hívathassunk! Dicsérjük Istent a boldog reménységért, amelyet a megváltás tervében tárt elénk, dicsőítsük Őt a mennyei örökségért és gazdag ígéreteiért, és azért, hogy Jézus él és közbenjár érettünk. {PP 289.2}

„Aki hálával áldozik – mondja a Teremtő –, az dicsőít engem.” (Zsolt. 50:23) A menny minden lakója egyesül Isten dicsőítésében. Tanuljuk meg az angyaloknak ezt az énekét most, hogy énekelhessük majd, amikor fényes seregükhöz csatlakozunk. Mondjuk a zoltárossal együtt: „Dicsérem az Urat, amíg élek; éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok... Dicsérnek téged a népek, ó Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan.” (Zsolt. 146:2; 67:6) {PP 289.3}

Isten gondviselése vezette a hébereket a hegyek erősségei közé, a tenger mellé, hogy bemutassa hatalmát népének szabadításában, gőgös elnyomóikat pedig megalázhassa. Bármilyen más úton is megszabadíthatta volna őket, de Ő ezt választotta, azért hogy kipróbálja és megerősítse Belé vetett hitüket. A nép fáradt és rémült volt, de ha vonakodtak volna, amikor Mózes indulásra hívta őket, Isten nem nyitja meg az utat számukra. „Hit által keltek át a Vörös-tengeren, mint valami szárazföldön.” (Zsid. 11:29) Azzal, hogy lementek egészen a vízig, bizonyították, hogy hittek Isten szavában, úgy ahogyan azt Mózes által mondta. Mindazt megtették, ami hatalmukban állt, és azután Izrael Mindenhatója kettéválasztotta a tengert, hogy utat nyisson a számukra. {PP 290.1}

Az ebben rejlő tanulság örök időkre szól. A Krisztust követők élete sokszor veszedelmekkel telített és ilyenkor nehéznek tűnik a kötelesség teljesítése. A képzelet a fenyegető pusztulás képét festi elénk, és szolgaságot vagy halált magunk mögé. Ám Isten szava világosan szól: „Indulj előre!” Engedelmeskedjünk ennek a parancsnak, még akkor is, ha szemünk áthatolhatatlannak látja a sötétséget, és ha lábaink körül hideg, szennyes vízet érzünk. Mert a haladásunkat hátráltató akadályok sohasem tűnnek el teljesen. Akik halogatják az engedelmisséget, amíg a bizonytalanság árnyéka el nem oszlik és a kudarc vagy vereség veszélye el nem hárul, azok sohasem fognak engedelmeskedni. A hitetlenség állandóan azt suttogja: „Várjunk, míg eltűnnek az akadályok és utunk tisztán látható lesz”. A hit ellenben bátran ösztönöz előre, „mindent hisz, mindent remél” (I. Kor. 13:7). {PP 290.2}

Ugyanaz a felhő, amely sötét farként magaslott az egyiptomiak elé, a hébereket fényárral öntötte el, megvilágítva az egész tábort, sőt az előttük levő utat is. A gondviselés munkája ugyanígy sötétnek, kétségbeejtőnek tűnik a hitetlen számára, de az Istenben bízók léleknek békét, világosságot és biztonságot ad. Az út, melyen Isten vezet, lehet, hogy pusztaságon vagy tengeren keresztül visz, de biztonságos ösvény. {PP 290.3}